12/04/2020

“Εμείς σε ποια πλευρά της ιστορίας θα σταθούμε;” (ΒΙΝΤΕΟ)

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Φθιώτιδος

Στον Ιερό Ναό του Ευαγγελιστού Λουκά, Πολιούχο Λαμίας, ωμίλησε την Κυριακή των Βαΐων 12 Απριλίου, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος κ. Συμεών.
Την Θεία Λειτουργία ετέλεσε ο Προϊστάμενος – Εφημέριος του Ναού Αιδεσιμ. Πρωτ. π. Ιωάννης Καραμέρης, ενώ έψαλλαν ο Διευθυντής της Σχολής Βυζαντινής Μουσικής της Ιεράς Μητροπόλεως μας κ. Ανδρέας Ιωακείμ και ο Πρωτοψάλτης του Ναού, καθηγητής της Σχολής κ. Ανάργυρος Βλάχος.

Η Θεία Λειτουργία μετεδόθη απευθείας από Τηλεοράσεως και Ραδιοφώνου μέσω του «Star Κεντρικής Ελλάδος» σε όλη την Στερεά Ελλάδα και από την πλατφόρμα της Cosmote TV σε όλο τον κόσμο, μέσω Livestreaming από την Ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Φθιώτιδος www.imfth.gr και μέσω των Ραδιοφωνικών Σταθμών, της Ιεράς Μητροπόλεως μας 89,4 Fm, του Lamia Fm1, καθώς και του

Nova Fm.

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ:

Μέσω των τηλεοπτικών δεκτών τους, οι πιστοί ελάμβαναν το παραμυθητικό και παραινετικό πατρικό μήνυμα του Σεβασμιωτάτου:

«Αγαπητοί μου αδελφοί, αυτές τις δύσκολες ώρες της αγωνίας όλων μας, ΜΕΝΟΥΜΕ ΣΠΙΤΙ και με ελπίδα στον Θεό ενώνουμε και δυναμώνουμε τις προσευχές μας, μέσα από το σπίτι μας. Σύντομα θα είμαστε και πάλι όλοι μαζί μέσα στους Ναούς μας για την κοινή λατρεία και προσευχή. Υπομονή παιδιά μου αγαπημένα! Ο πνευματικός σας πατέρας, ο επίσκοπος της καρδιάς σας, ο Φθιώτιδος Συμεών», καθώς επίσης και το αναλυτικό πρόγραμμα των τηλεοπτικών μεταδόσεων των Θείων Λειτουργιών και Ιερών Ακολουθιών της Αγίας και Μεγάλης Εβδομάδος, οι οποίες θα μεταδοθούν απευθείας.

Στο κήρυγμα του ο Σεβασμιώτατος ωμίλησε για την Είσοδο του Βασιλέα Κυρίου στα Ιεροσόλυμα, μία είσοδο όχι με δόξα κοσμική αλλά με ταπείνωση και πραότητα, η οποία αποβλέπει στο να ανοίξει και να εισχωρήσει στις καρδιές των ανθρώπων, όπως χαρακτηριστικά ετόνισε ο Σεβασμιώτατος. Επίσης υπογράμμισε ότι, η Αγία και Μεγάλη Εβδομάδα εκφράζει τα υψηλά μυστήρια και νοήματα του Θεού και μόνον όποιος ακολουθήσει τον Βασιλέα Κύριο στο Πάθος και στον Σταυρό Του, εκείνος θα συναναστηθεί μαζί Του την ημέρα της Αναστάσεως και θα γεμίσει η ύπαρξή του νόημα αληθινής Ζωής.

Χαρακτηριστικά ο Σεβασμιώτατος σημείωσε:

«Αγαπητοί μου αδελφοί εισερχόμεθα σήμερα, Κυριακή των Βαΐων στην Αγία και Μεγάλη Εβδομάδα. Την ονομάζει η Εκκλησία μας Μεγάλη αυτή την Εβδομάδα, όχι για το εύρος μόνο των ιερών ακολουθιών, όχι μόνο για το μήκος των αναγνωσμάτων, αλλά κυρίως για το μέγεθος του μυστηρίου, για το μέγεθος των νοημάτων, διότι μεγάλα τα μυστήρια και μεγάλα τα νοήματα, τα οποία αντλεί η ύπαρξή μας ακολουθώντας την πορεία του Κυρίου μας Ιησού Χριστού προς το εκούσιον Πάθος, προς τη Σταύρωση και την Ανάστασή Του.

Και σήμερα εισέρχεται Θριαμβευτής ο Κύριος της Δόξης μετά την Ανάσταση του

Λαζάρου, εισέρχεται στην Αγιά πόλη της Ιερουσαλήμ επί πώλου όνου και ο λαός αναφωνεί το Ωσαννά, φέροντας σύμβολα νίκης στα χέρια του και αναφωνώντας: «Ευλογημένος ο ερχόμενος».

Μία σκηνή ιδιαίτερα χαρακτηριστική και μάλιστα για κάθε άνθρωπο, ο οποίος ζει τα μυστήρια του Θεού μέσα στα βάθη της υπάρξεως του. Αυτή σκηνή έχει να μας πει πολλά, έχει να μας διδάξει πολλά, καθώς στην προσωπική μας ζωή, στην προσωπική μας πορεία, μέσα στις μυστικές διαβάσεις και αναβάσεις της υπάρξεώς μας, ζούμε κατά καιρούς ή έστω και σπάνια, αλλά ζούμε την εμπειρία της δόξης και του θριάμβου. Μόνο που ο άνθρωπος ο εγωιστής, ο άνθρωπος ο φίλαυτος, ο άνθρωπος ο αδύναμος, ο άνθρωπος ο ασθενής, όπως είμαστε εμείς, ταυτίζει τον θρίαμβο με το θρίαμβο του εγωισμού, ταυτίζει την επιτυχία με την επιτυχία της κυριαρχίας, ταυτίζουμε τις στιγμές της νίκης με τις στιγμές της αλαζονείας, της έπαρσης, του ναρκισσισμού.
Θεωρήσαμε εμείς οι άνθρωποι είτε ατομικά είτε και συλλογικά, είτε στο δικό μας μικρόκοσμο, είτε στο μεγαλόκοσμο της οικουμένης, θεωρήσαμε ότι θρίαμβος και επιτυχία μπορεί να είναι η θεοποίηση των επιτευγμάτων μας, της επιστήμης μας, της τεχνολογίας μας, της οικονομίας μας, της αγοράς, όλων αυτών των καταστάσεων και των συνθηκών της ζωής που εμείς τις ταυτίσαμε με την πρόοδο, με την ευημερία, με την ευτυχία. Και μέσα στην καρδιά μας ακούστηκαν οι ιαχές του «ωσαννά», αλλά ενός «ωσαννά» που ήθελε να λατρέψει το εγώ μας, να λατρέψει τον ατομισμό μας, να λατρεύσει τις ατομικές μοναχικές μας πορείες. Το «ωσαννά», το οποίο όμως αξίζει μέσα από την καρδιά της να αναφωνήσει κάθε ύπαρξη, δεν είναι για ένα βασιλέα κυριαρχίας, δεν είναι για έναν βασιλέα εγωισμού, για ένα βασιλέα φιλαυτίας ,για ένα βασιλέα χάρτινο, ψεύτικο, έωλο σαν τα ψεύτικα και έωλα κατορθώματα αυτού του κόσμου και αυτής της ζωής, αλλά για έναν βασιλέα, πραΰν και ταπεινόν.

Για τον Βασιλέα της ταπείνωσης και της πραότητας, για τον Βασιλέα της αγάπης, για τον Βασιλέα της θυσίας, για τον Βασιλέα, ο Οποίος εισέρχεται θριαμβευτής στην Ιερουσαλήμ, αλλά δεν παύει να εισέρχεται ταπεινός και πραΰς, ευεργετών και ιώμενος, τον μόνο αληθινό Βασιλέα του κόσμου της ιστορίας αυτού του κόσμου, για τον Βασιλέα ο όΟποιος αγαπά, ο Οποίος θυσιάζεται, ο Οποιος συγχωρεί.

Οι άνθρωποι που Τον επιθυμούν, πολλοί εξ αυτών οι περισσότεροι, χειροκροτούν έναν άλλο βασιλέα, αυτόν τον βασιλέα που φαντασιώνονται και ονειρεύονται, τον βασιλέα και τον μεσσία της δύναμης, της επικράτησης, της κυριαρχίας, μιας εθνικής, ιδεολογικής ή κρατικής δικαίωσης. Όμως αυτός ο Βασιλεύς δεν είναι εκ του κόσμου τούτου, Αυτός ο Βασιλεύς εισέρχεται στον κόσμο τούτο, αλλά δεν είναι εκ του κόσμου τούτου. Είναι ο Βασιλέας, ο Οποίος θα υπομείνει συκοφαντίες,

λοιδορίες, ονειδισμούς, μάστιγες, σταυρό, θάνατο. Είναι ο Βασιλέας, ο Οποίος θα κατέβει στον Άδη για να αναστήσει τον πεπτωκότα άνθρωπο, τον πεσμένο Αδάμ.

Το ερώτημα που τίθεται για όλους μας, αδελφοί μου, και σήμερα και πάντα είναι: Εμείς οι άνθρωποι, σε ποια πλευρά της ιστορίας θα σταθούμε; Σε ποια πλευρά της ζωής θα σταθούμε; Θα ακολουθήσουμε αυτούς οι οποίοι καλωσορίζουν τον Βασιλέα ως ένα Μεσσία, εθνικό, πολιτικό, ιδεολογικό , κοινωνικό;

Θα σταθούμε κοντά σε αυτούς, οι οποίοι ζητωκραυγάζουν γιατί θεωρούν ότι αυτός ο οποίος εισέρχεται στο κέντρο του κόσμου είναι ο κυρίαρχος, ο εξουσιαστής, αυτός ο οποίος έρχεται για να αλλάξει εξωτερικά τα πράγματα; Ή θα ακολουθήσουμε αυτούς τους λίγους, οι οποίοι θα Τον ακολουθήσουν και πάνω στο Σταυρό, θα Τον ακολουθήσουν σε όλη του την πορεία, θα Τον ακολουθήσουν στην οδύνη Του, στο πάθος Του, στο Γολγοθά Του, θα γίνουν συγκυρηναίοι μαζί του, θα μείνουν ελπίζοντας και πιστεύοντες ότι αυτός ο Εσταυρωμένος είναι και ο νικητής του θανάτου και ο Χορηγός της Ζωής; Ποιους θα ακολουθήσουμε; Ποια στάση θα πάρουμε; Πως θα τοποθετηθούμε; Θα είναι τελικά όντως Μεγάλη Εβδομάδα, αυτή η εβδομάδα; Και θα είναι Μεγάλη Εβδομάδα, αν λάβουμε την μεγάλη απόφαση και ακολουθήσουμε τα μεγάλα μυστήρια και λάβουμε μέσα μας το μεγάλο νόημα και

την μεγάλη αλήθεια, ότι ο Χριστός δεν είναι άρχοντας του κόσμου τούτου, ο Χριστός δεν είναι ένα σύστημα εξουσίας του κόσμου τούτου, ο Χριστός δεν είναι ένας αυτοκράτορας εγωισμού και παθών και εξουσίας, όπως ενδεχομένως ονειρεύονται πολλοί των ανθρώπων. Ο Χριστός είναι ο Πατήρ των οικτιρμών, ο Χριστός είναι ο Πατήρ του ελέους, είναι ο Νυμφίος της Εκκλησίας, είναι ο ματωμένος Νυμφίος της Εκκλησίας και καλεί την κάθε ψυχή, την κάθε ύπαρξη και αυτό είναι το μεγάλο νόημα της Μεγάλης Εβδομάδος και όλης μας της ζωής. Μας καλεί ο Χριστός όχι να εισέλθουμε και να συμπαραταχθούμε σε μία ομάδα και σε ένα σύστημα εξουσίας, αλλά μας καλεί να εισέλθουμε στο νυμφώνα της αγάπης Του, μας καλεί να εισέλθουμε σε νυφική σχέση μαζί Του, σε αγαπητική σχέση μαζί Του, να καταθέσουμε την καρδιά μας στα πόδια Του, μπροστά στο Σταυρό Του, μπροστά στη Θεότητα Του. Να ανοίξουμε τον εσωτερικό μας κόσμο, να τον αφήσουμε ανοιχτό και προσπελάσιμο στην Αγάπη του Θεού, να επιτρέψουμε στον Χριστό να γίνει ένα μαζί μας, διότι αυτό ποθεί και αυτό λαχτάρα.

Πολλοί άνθρωποι στην Ιερουσαλήμ νόμιζαν ότι ο Χριστός έρχεται για να κυβερνήσει, να διοικήσει ως ένας διοικητής αυτού του κόσμου. Όμως ερχόταν για να συναντήσει αγαπητικά τον κάθε άνθρωπο. Έμπαινε στην Ιερουσαλήμ γιατί ήθελε να μπει όχι σε μία πόλη, αλλά ήθελε να μπει στην καρδιά κάθε ανθρώπου, να

μπει στο είναι κάθε ύπαρξης, να γίνει ένα με τον άνθρωπο, για να οδηγήσει τον άνθρωπο στην κατά χάριν θέωση, να τον κάνει ένα με το είναι Του, με τη Θεότητα Του.

Αυτή λοιπόν είναι η πρόσκληση της Μεγάλης Εβδομάδος. Το «Ιδού ο νυμφίος έρχεται» που θα ακούσουμε απόψε, που ψέλνει η Εκκλησία μας κάθε πρωί στο μεσονυκτικό, είναι μία πρόσκληση για κάθε ύπαρξη να απεγκλωβιστεί από μία συμβατική σχέση με το Θεό, να απεγκλωβιστούμε, να απελευθερωθούμε από κάθε φίλαυτη προσέγγιση και ιδιοτελή προσέγγιση του Μυστηρίου του Θεού και να ετοιμαστούμε για να εισέλθουμε στο Νυμφώνα Του, να ανταποκριθούμε στην Αγάπη Του, να υποκλιθούμε στην απεραντοσύνη της καλοσύνης Του, της επιείκειάς Του, της θυσιαστικότητας Του, της μεγάλης του οικτιρμοσύνης και μακροθυμίας .

Γι΄αυτό και η καρδιά η ταπεινή, η καρδιά του κάθε Χριστιανού μπροστά σε τέτοια πρόκληση, σε μία πρόσκληση δεν απαντά φίλαυτά και εγωιστικά, δεν απαντά με αίσθημα πνευματικής αυτάρκειας, ή αυταρέσκειας, δεν απαντά με έναν ευσεβιστικό ναρκισσισμό, αλλά αναρωτιέται, χτυπιέται, πάσχει: «Τον νυμφώνα σου βλέπω, Σωτήρ μου κεκοσμημένον, και ένδυμα ουκ έχω, ίνα εισέλθω εν αυτώ•»

Ο αληθινός άνθρωπος, ο ταπεινός άνθρωπος δεν διεκδικεί, δεν απαιτεί, δεν αξιώνει από το Θεό, αλλά καταθέτει τη γύμνια του, καταθέτει το απροετοίμαστό του, καταθέτει τη φτώχεια του, καταθέτει την ένδεια του και παρακαλεί και ζήτα το έλεος του Κυρίου, την αγάπη του Νυμφίου, τον έρωτα του Εσταυρωμένου Κυρίου μας.

Με τούτες τις σκέψεις ως εφόδιο, να προσεγγίσουμε το Μυστήριο και το Νόημα της Αγίας και Μεγάλης εβδομάδος, ώστε πραγματικά να γεμίσει με νόημα η ύπαρξή μας, να αρχίσει να αλλάζει λίγο η προσέγγισή μας, να αλλάζει λίγο ο προσανατολισμός της ζωής μας, να πάψουμε να είμαστε εγκλωβισμένοι σε μία εξωτερική συμβατική σχέση με το Θεό και με την Εκκλησία, σε μία τυπική θα έλεγα απλώς σχέση του φαίνεσθαι, αλλά να εισχωρήσουμε, να εμβαθύνουμε λίγο στην ουσία και ίσως και η μόνωση τούτων των ημερών, ο εγκλεισμός μας μέσα στον εσωτερικό μας χώρο του σπιτιού μας, της διαμονής μας, της κατοικίας μας, της συμβιώσεως μας, ίσως είναι και μία ευκαιρία να εισχωρήσουμε και στα ενδότερα των πραγματικών νοημάτων της αληθινής σχέσης με τον Κύριο μας Ιησού Χριστό, ώστε πραγματικά η καρδιά μας, η ψυχή μας και όχι τα χείλη μας μόνο, πραγματικά ο εσωτερικός μας κόσμος να κραυγάζει όχι με φωνή ήχου, αλλά με στάση ζωής:

«Ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου, ωσαννά εν τοις υψίστοις. Έρχου Κύριε Ιησού» και να μας απαντήσει ο Κύριος: «Ναι, έρχομαι ταχύ». Αμήν».

Προ της απολύσεως ο Σεβασμιώτατος ευλόγησε τους κλάδους των Βαΐων και προέτρεψε πατρικώς τους πιστούς να ασκηθούν στην υπομονή και στην προσευχή, ευχόμενος καλή Μεγάλη Εβδομάδα και καλή Ανάσταση

Φωτογραφίες –Video
Star Κεντρικής Ελλάδος